ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

θέαμα. Μά, ἡ Θηρεσία τὴν περιέθαλψε. Κ' ἐζήλευε τὴν ὑπομονὴ τῆς ἑτοιμοθάνατης καὶ ζητοῦσε ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ τῆς στείλῃ κι' αὐτῆς μιὰ παρόμοια ἀρρώστεια, νὰ τὴν κάνῃ νὰ ὑποφέρῃ καὶ νὰ πεθάνῃ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, γιὰ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ ἀπὸ τὸ συντομώτερο δρόμο πρὸς τὴν εὐτυχία ποὺ ποθοῦσε!

Ὅπως στὸ οἰκοτροφεῖο τῶν Αὐγουστίνων, ἡ ψυχικὲς αὐτὲς ταραχὲς δὲν ἄργησαν ν' ἀρρωστήσουν τὴ Θηρεσία. Θὰ ἰδοῦμε παρακάτω, σὲ τί περίεργες ἐκστάσεις ἔρριχνε τὴ νεαρὴ μοναχὴ ἡ ἀρρώστεια της αὐτὴ ἡ ἀνεξήγητη, καὶ σὲ ποιοὺς καταπληκτικοὺς δραματισμούς, σὲ ποιὲς ὑπερκοσμιες φαντασιώσεις ἠν ὁδηγοῦσε ἡ ἐξάντλησι ποὺ τῆς προξενοῦσε. Λίγον καιρὸ ἀργότερα, ἡ κρίσεις ποὺ τὴν κατελάμβαναν πολλαπλασιάστηκαν καὶ ἔγιναν τόσο ἀνησυχαστικές, ὥστε ἡ ἡγουμένη συμβούλευσε τὸν πατέρα τῆς νέας νὰ τὴν ξαναπάρῃ στὸ πατρικὸ σπίτι...

Ὁ Ἀλόνσο Σάντσεθ ἔστειλε τὴν ἄρρωστη κόρη του κοντὰ στὸν ἀδελφό του, ὁ ὁποῖος εἶχε ἕνα ὡραῖο ἐξοχικὸ κτῆμα, σὲ μιὰ μικρὴ καὶ γραφική πολιτειούλα τῆς Καστίλλης, τὸ Μπεσέντας.

Ὁ θεῖος τῆς Θηρεσίας ἦταν ἕνας γηραιὸς πολεμιστής, ὁ ὁποῖος πέρασε τὴ ζωή του στοὺς πολέμους ἐναντίον τῶν Μαυριτανῶν καὶ ὁ ὁποῖος, μερικὰ χρόνια τώρα, καθόταν ἐκεῖ ἥσυχος, μαζὶ μὲ τὴν γεροντοκόρη ἀδελφή του. Μὲ τὴν συντροφιὰ τῶν καλῶν αὐτῶν ἀνθρώπων καὶ μὲ τὸ ὑγιεινὸ κλίμα τοῦ τόπου, ἡ Θηρεσία δὲν ἄργησε ν' ἀναλάβῃ. Ἑνὸς μηνὸς διαμονὴ στὸ Μπεσέντας, ἔφτασε γιὰ νὰ ξαναρρίξῃ ἕνα ἐλαφρὸ ρόδινο χρῶμα στὰ χλωμὰ μαγουλά της...

Ἕνα βράδυ, ὁ θεῖος τῆς Θηρεσίας γύρισε στὸ σπίτι μαζὶ μ' ἕνα καινούργιο πρόσωπο. Ἦταν ἕνας ἱερωμένος, τὸν ὁποῖον εἶχε στείλει στὸ Μπεσέντας τὸ τάγμα τῶν Δομινικανῶν καὶ ὁ θεῖος τῆς νεαρῆς μοναχῆς, πρὸς τὸν ὁποῖο ὁ ἱερωμένος αὐτὸς εἶχε συστατικὰ γράμματα ἀπὸ τὸ Τολέδο, τὸν δέχθηκε μὲ πολλὲς περιποιήσεις. Θὰ ἦταν φιλοξενούμενός του ὅσον καιρὸ θὰ ἔμενε στὸν τόπο του...

Ὁ θεῖος της παρουσίασε στὴ Θηρεσία τὸν ξένο του. Ὁ ἱερεὺς ἦταν νέος. Τὰ μαλλιά του ἦσαν κατάμαυρα, ὄπως καὶ τὰ μάτια του, τὸ παράστημα του ἀρρενωπὸ καὶ ὑπερήφανο. Ὡστόσο, τὸ πρόσωπό του, τὸ κάπως ἰσχνό, ἔδειχνε ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ εἶχε ὑποφέρει καὶ ἴσως νὰ ὑπέφερε ἀκόμη.

Ὁ ἱερωμένος λεγόταν Βαρθολομαῖος. Ἡ Θηρεσία δὲν ἀντάλλαξε παρὰ λίγες λέξεις μαζύ του, τὶς πρῶτες μέρες ποὺ τὸν γνώρισε. Τὸν πρόσεξε ὅμως μὲ συμπάθεια. Δὲν φαινόταν πολὺ μορφωμένος τὸ νοῦμε του ὅμως ἦταν λεπτὸ καὶ καθαρό, ὅπως ἡ σκέψεις του ἦσαν ὑψηλὲς καὶ ὡραῖες, ὅπως καὶ τὸ παράστημά του. Σιγὰ-σιγὰ, ἡ συμπάθειά της γι' αὐτὸν ἐμεγάλωσε καὶ τὴν ἴδια συμπάθεια, ἀνάμικτη μ' ἕναν ἄπειρο σεβασμό, αἰσθανόταν καὶ ὁ ἱερωμένος γιὰ τὴ Θηρεσία. Ὁ πάτερ Βαρθολομαῖος καὶ ἡ καλὴ μοναχὴ δὲν μποροῦσαν πειὰ νὰ μείνουν δυὸ πλάσματα, ξένα τὸ ἕνα γιὰ τὸ ἄλλο...

Πέρασαν μερικὲς μέρες ἔτσι. Ὁ πάτερ Βαρθολομαῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε φιλοξενούμενος στὸ κτῆμα. Τὶς ὧρες ποὺ δὲν εἶχε ἀσχολίες, κατέβαινε στὸν κῆπο, κρατῶντας πάντοτε ἕνα ἱερὸ βιβλίο. Διάλεγε τὸ πιὸ ἀπόμερο σημεῖο καὶ ἐκεῖ πήγαινε καὶ καθόταν, διαβάζοντας ἢ πέφτοντας σὲ συλλογισμούς. Πολλὲς φορὲς συνέβη στὴ Θηρεσία νὰ τὸν συναντήσῃ ἔτσι, χωρὶς νὰ διαβάζῃ, ἐνῶ εἶχε ὡστόσο τὰ μάτια του προσηλωμένα στὸ ἀνοιχτὸ βιβλίο. Καὶ πάντοτε παρατηροῦσε, ὅτι ἡ παρουσία της τὸν ἀποσποῦσε ἀπὸ τοὺς στοχασμοὺς του, ποὺ χωρὶς ἄλλο θὰ ἦσαν ἄσχημοι, γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν ἐξηγεῖτο ἡ ἔκφρασι τῆς σιωπηλῆς εὐγνωμοσύνης ποὺ ἐχύνετο στὸ πρόσωπό του γιὰ τὴν νεαρὴ μοναχὴ, ποὺ ἐπήγαινε ἔτσι ἀπότομα νὰ τοῦ τοὺς διακόψῃ.

Τὶς τελευταῖες μέρες ὅμως, ἡ συναντήσεις τους εἶχαν ἀρχίσει νὰ γίνωνται σπανιώτερες. Ἡ Θηρεσία μάλιστα εἶχε προσέξει πῶς ὁ ἱερεὺς προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἀποφύγῃ. Ἔπειτα οἱ τρόποι του εἶχαν γίνει ἀληθινὰ περίεργοι. Κάποιο μυστικὸ φαινόταν νὰ πέφτῃ ἐπάνω του βαρύ... Ἡ ἀγνὴ Καρμηλῖτις δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ ὑποθέσῃ τίποτε κακὸ εἰς βάρος του. Τότε μεσολάβησε ἕνα ἐπεισόδιο, ποὺ ὑπῆρξε γιὰ τὴ Θηρεσία ἡ μεγαλείτερη δοκιμασία της καὶ ποὺ ἐξήσκησε τεραστία ἐπίδρασι στὴν κατοπινή της ζωή. Μὰ αὐτὰ ὅλα, θὰ τὰ διηγηθοῦμε στὸ ἄλλο μας φύλλο...

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΤΑΛΛΕΥΡΑΝΔΟΣ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΣ

Ὅταν ὁ Ταλλεϋράνδος ἔπεσε βαρειὰ ἄρρωστος, ὅλος ὁ κόσμος ρωτοῦσε πῶς θὰ κατώρθωνε ὁ πανούργος διπλωμάτης νὰ συμβιβαστῆ μὲ τὸν κλῆρο, μὲ τὸν ὁποῖο βρισκόταν στὰ μαχαίρια, γιὰ νὰ μπορέση νὰ μεταλάβῃ.

Μόλις τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ Λουδοβίκος 18ος, εἶπε:

—Ὁ κ. Ταλλεϋράνδος ξέρει τόσο καλὰ νὰ ζῆ, ὥστε δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ βρῆ κι' ἕναν καλὸ τρόπο γιά...νὰ πεθάνῃ!...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Τὸ τεράστιο ἄγαλμα τῆς Ἐλευθερίας, ποὺ ἡ Γαλλία στὰ 1886 ἔκαμε δῶρο στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς καὶ εἶνε στημένο στὸν προλιμένα τῆς Νέας Ὑόρκης, πρόκειται νὰ ἐπισκευασθῆ.

—Νὰ ἐπισκευασθῆ ὄχι ἐξωτερικῶς, ἀλλὰ στὸ ἐσωτερικό του, γιατὶ ἀπὸ μέσα τὸ ἄγαλμα αὐτὸ εἶνε σὰν πύργος μὲ διαιρέσματα,σκάλες,κλπ.

—Στὸ δεύτερο πάτωμα τοῦ ἀγάλματος θὰ γίνουν αἴθουσες ἀνετες, γιὰ τοὺς ἐπισκέπτες.

—Γιὰ νὰ λάβετε μιὰ ἰδέα τοῦ μεγέθους τοῦ ἀγάλματος, πρέπει νὰ μάθετε ὅτι στὸ ἐσωτερικό τῆς κεφαλῆς του μόνον μποροῦν νὰ καθήσουν νὰ φᾶνε καμμιὰ δεκαριὰ ἄνθρωποι !...

—Ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἀστεροσκοπείου τῶν Παρισίων ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἡ ἐαρινὴ ἰσημερία κατὰ τὸ 1934 θὰ εἶνε τὴν 21ην Μαρτίου, ὥραν 7 π. μ. 28′ 4′′, τὸ θερινὸν ἡλιοστάσιον τὴν 22αν Ἰουνίου ὥραν 2 π. μ., 47′ 53′′, ἡ φθινοπωρινὴ ἰσημερία τὴν 23ην Σεπτεμβρίου ὥραν 5 μ.μ., 45′ 6′′ καὶ τὸ χειμερινὸν ἡλιοστάσιον τὴν 22αν Δεκεμβρίου τὸ μεσημέρι 49′ 29′′.

—Κατὰ τὸ 1934 θὰ γίνουν δύο μερικὲς ἐκλείψεις σελήνης καὶ δύο τοῦ ἡλίου.

—Τὸν Αὔγουστον, τέλος (9—11) καὶ τὸν Νοέμβριον (13—14) θὰ πέση πυκνὴ βροχὴ διαττόντων ἀστέρων.

—Μιὰ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία ἔκαμε μιὰ στατιστικὴ δυστυχημάτων ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀποδεικνύεται ὅτι τὰ περισσότερα δυστυχήματα συμβαίνουν ἐκεῖ ποὺ δὲν τὰ περιμένουμε καθόλου, ἐνῶ ἀντιθέτως λίγα εἶνε τὰ δυστυχήματα, ποὺ προέρχονται ἀπὸ πράγματα ἢ ἐργασίες ἐπικίνδυνες.

—Πολλοὶ χτύπησαν, παραδείγματος χάριν, πέφτοντας ἀπὸ τὸ κρεβάτι τους ἢ ἀπὸ τὴν καρέκλα τους καὶ πολὺ λίγοι ἀπὸ σκαλοσιὲς οἰκοδομῶν.

—Πολλοὶ ἔπαθαν ἠλεκτροπληξία ἀπὸ τὸν διακόπτη τοῦ σπιτιοῦ τους καὶ ἐλάχιστοι ἀπὸ ἐπαφὴ στοὺς στύλους ποὺ περνοῦν σύρματα μεγάλης ἠλεκτρικῆς ἐντάσεως.

—Πολλὰ παιδάκια τέλος πληγώθηκαν ἀπὸ μιὰ καρφίτσα τῆς παραμάνας τους καὶ πολὺ λίγα ἀπὸ μαχαίρι ἢ πιστόλι.

—Συμπέρασμα : Τοὺς μεγάλους κινδύνους τοὺς προσέχουμε καὶ τοὺς ἀποφεύγουμε. Καὶ τὴν παθαίνουμε ἀπὸ τοὺς μικρούς...

—Μεταξὺ Ρώμης καὶ Παρισίων ἄρχισε νὰ λειτουργῆ φωτοτηλεγραφικὴ συγκοινωνία, τηλεγραφικὴ μεταβίβασις, δηλαδὴ, εἰκόνων.

—Πληρώνουν δὲ γιὰ τὶς εἰκόνες οἱ ἐνδιαφερόμενοι 1. 85 φράγκα τὸ τετραγωνικὸ ἑκατοστόμετρο.

—Ὅπως γράψαμε πρὸ καιροῦ, παρόμοια φωτοτηλεγραφικὴ συγκοινωνία ὑπάρχει καὶ μεταξὺ Βερολίνου—Παρισίων—Λονδίνου.

—Ἀπὸ ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης, ἐκεῖνοι ποὺ ἀποδίδουν τὴν μεγαλείτερη σημασία στὴν γενεαλογία καὶ τοὺς τίτλους εὐγενείας, εἶνε οἱ Ἄγγλοι.

—Κατόπιν ἔρχονται οἱ Γερμανοί.

—Τὸ σκί, τὸ σπὸρ ποὺ εἶνε τόσο τῆς μόδας τώρα καὶ στὴν Ἑλλάδα, εἶνε Νορβηγικὴς καταγωγῆς καὶ παμπάλαιο.

—Ξέρετε γιατὶ ἡ γάτες πλένουν μὲ τὸ πόδι τους τὴ μούρη τους μετὰ τὸ φαί ;

—Ὅπως λέει ἕνα Γαλλικὸ παραμῦθι, μιὰ φορὰ ἕνας γάτος ἔπιασε ἕνα χελιδόνι. Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ ἄνοιγε τὸ στόμα του γιὰ νὰ τὸ φάῃ, τὸ χελιδόνι τοῦ εἶπε :

—«Ἔτσι ἁπλυτος θὰ μὲ φᾶς ; Οἱ καθὼς πρέπει κύριοι πλένονται πρὶν φᾶνε».

—Ὁ γάτος, ποὺ ἤθελε νὰ εἶνε πάντα...καθὼς πρέπει, ἄρχισε νὰ πλένεται, ἀφήνοντας ἀπὸ τὰ νύχια του τὸ χελιδόνι, τὸ ὁποῖον, φυσικά, πέταξε κι' ἔφυγε.

—Ἀπὸ τότε ὁ γάτος ὡρίσθηκε νὰ μὴν πλένεται πρὶν ἀπὸ τὸ φαί, ἀλλὰ μετά.

—Ἡ συνήθεια τοῦ νὰ τραβοῦμε τ' αὐτιὰ τῶν μικρῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν μεγάλων, ὅταν φταίνε σὲ κάτι, εἶνε Ρωμαϊκή.

—Στὴν ἀρχαία Ρώμη, ὅταν ἕνας κατηγορούμενος ἐρότεινε μάρτυρας ὑπερασπίσεως κι' ἐκεῖνοι ἀπόφευγαν νὰ παρουσιασθοῦν στὸ δικαστήριο, ἦταν νόμος νὰ τοὺς ἐπηγαίνουν τραβῶντας τους ἀπὸ τ' αὐτί.

—Κι' ἂν ἀντιστέκονταν, ὄχι μόνον τοὺς τραβοῦσαν τὸ αὐτί, ἀλλὰ καὶ τοὺς τὸ τσιμποῦσαν !...

—Ἕνας στατιστικὸς βεβαιώνει ὅτι τὰ τρία πέμπτα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν ἦσαν πρωτότοκοι.

—Στὴν Ἰαπωνία οἱ ρευματισμοὶ εἶνε ἐντελῶς ἄγνωστοι.

—Τὸ σύνολον τῆς ἀξίας τῶν κλοπιμαίων σ' ὁλόκληρη τὴν Ἀγγλία κατὰ τὰ ἔτη 1932—33 ἀνέρχεται σὲ 11 ἑκατομμύρια λίρες.

—Ὁ Ἅγιος Πέτρος τῆς Ρώμης ἔχει σχῆμα σταυροῦ. Τὸ μῆκος του εἶνε 636 πόδες, τὸ πλάτος του 450 καὶ τὸ ὕψος του 448.

—Τὸν περασμένο χρόνο, ἀνάμεσα στὶς ἄλλες ἀπεργίες ποὺ γινήκανε στὴν Ἀμερική, ἔξεραγε καὶ μιὰ νεκροθαπτικὴ ἀπεργία, ποὺ πέτυχε.

—Ἕνας κουρέας τῆς Μαδρίτης εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ γράψῃ στὴν ἐπιγραφὴ τοῦ μαγαζιοῦ του ὅτι ὅλοι οἱ ὑπάλληλοί του εἶνε κωφάλαλοι. Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι ἡ πελατεία του ἀπὸ τὴν μέρα ἐκείνη διαρκῶς αὐξάνει...